

# De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Eenendertig

## *Ezechiël Nummer Twaalf*

Jeff Pippenger

2026-09-20

Het vorige artikel eindigde met de alinea die luidde: “Het verdragshuwelijk van 313 vertegenwoordigt het laatste verdragshuwelijk van de pauselijke macht met de Verenigde Staten—de voornaamste koning van de tien koningen van Openbaring zeventien; een macht met twee horens die wordt getypeerd door de macht met twee horens van Frankrijk. De geschiedenis die begon met Clovis in 496 en uiteindelijk leidde tot het decreet van Justinianus in 533 en de troonsbestijging van het pausdom in 538, vertegenwoordigt de geschiedenis vanaf 1989 tot aan de zondagswet.”

Ronald Reagan werd in 496 getypeerd door Clovis, en Donald Trump wordt in 533 getypeerd door Justinianus. Het decreet van Justinianus kwam vijf jaar voordat het pausdom in 538 de troon besteeg, en het Edict van Milaan kwam acht jaar vóór de eerste zondagswet van 321. Zowel het decreet als het edict stemmen overeen als het wegmerk dat aan de zondagswet voorafgaat.

## **Reagan**

In 1870 veroverden Italiaanse troepen Rome (20 september 1870). De Pauselijke Staten hielden op te bestaan als territoriale staat, en paus Pius IX werd de „gevangene in het Vaticaan”. Omdat er geen pauselijk grondgebied meer overbleef dat als soevereine staat werd erkend, onderhielden de Verenigde Staten (evenals vele andere landen) niet langer formele diplomatieke betrekkingen met de paus als wereldlijk heerser. In oktober 1951 benoemde president Harry S. Truman generaal Mark W. Clark tot ambassadeur van de Verenigde Staten bij het Vaticaan. Van vele protestantse kerken en organisaties rees al spoedig krachtig verzet, daar zij aanvoerden dat deze benoeming de scheiding van kerk en staat schond. In januari 1952 trok generaal Clark zijn kandidatuur in.

Op 10 januari 1984 kwamen president Ronald Reagan en paus Johannes Paulus II formeel overeen volledige diplomatieke betrekkingen aan te knopen tussen de Verenigde Staten en de Heilige Stoel. Op 9 april 1984 bood William A. Wilson (die reeds als Reagans persoonlijke vertegenwoordiger had gediend) zijn geloofsbrieven aan en werd hij de eerste ambassadeur van de Verenigde Staten bij de Heilige Stoel.

Binnen de drieëndertig jaar van 1951 tot 1984 verdween het verzet van het protestantisme tegen het katholicisme. De „wapenen” die in 496 met Clovis voor het pausdom stonden, zijn een type van Reagan in 1984 tot en met 1989. Clovis vertegenwoordigde de verwijdering van de godsdienst (het heidendom) die het pausdom ervan weerhield opnieuw aan de macht te komen, en tegen 1984 was het verzet van het protestantisme tegen de opkomst van het pausdom weggenomen. Het „gedurige” (het heidendom) was weggenomen, en Paulus beschrijft die wegneming van het verzet

van het heidendom tegen het pausdom als een „afval”.

De symbolische kerk van compromis, voorgesteld door Constantijn de Grote, en de geschiedenis van 313 tot 538, vertegenwoordigden een periode waarin een kerk met zichzelf een compromis sloot en afviel. De godsdienst die door ‘508’ werd voorgesteld en die voordien de opmars van de pauselijke macht had beteugeld, typeerde de afval van de protestanten in de Verenigde Staten. Reagan werd voorgesteld door Clovis. In 496 gaf Clovis zijn “macht” aan het pausdom, en beeldde aldus de “onheilige alliantie” uit die in de jaren van Reagan tot stand werd gebracht. Clovis stelde ook de wegneming van het “dagelijks” in 508 voor. 508 typeerde 1984.

“Dit compromis tussen heidendom en christendom leidde tot de ontwikkeling van ‘de mens der zonde’, die in de profetie was voorzien als iemand die zich tegen God verzet en zich boven God verheft. Dat reusachtige stelsel van valse godsdienst is een meesterwerk van Satans macht—een monument van zijn pogingen om zich op de troon te zetten teneinde de aarde naar zijn wil te regeren.” The Great Controversy, 50.

Reagan noemde de Sovjet-Unie in een toespraak uit 1983 op beroemde wijze een „rijk van het kwaad” en beschouwde het atheïstische communisme als een diepgaande morele en geestelijke bedreiging. Hij en Johannes Paulus II smeedden een hechte persoonlijke en politieke samenwerking tegen het Sovjetcommunisme. Beide mannen zagen de strijd in morele en zelfs voorzienigheidsmatige termen; Reagan sprak in besloten kring over een „Goddelijk Plan” om het communisme ten val te brengen. Reagan stelde belang in de verschijningen van Fatima (de waarschuwing dat „Rusland haar dwalingen zou verspreiden”), en de twee leiders bespraken hun gedeelde overtuiging dat God hun leven had gespaard (beiden overleefden in 1981 een aanslag) met het oog op een doel dat verband hield met het verslaan van het communisme.

## **De Discipelen van Christus**

Reagan werd opgevoed in het kerkgenootschap van de Disciples of Christ, waarvan de grondleggers rechtstreeks leerden dat de paus van het katholicisme de antichrist was. Alexander Campbell, de meest vooraanstaande vroege leider van de kerk van de Disciples of Christ, vereenzelvigde het pausdom herhaaldelijk met de antichrist. In debatten en geschriften voerde hij aan dat de kleine hoorn van Daniël 7, het beest uit Openbaring 13 en de mens der zonde uit 2 Thessalonicenzen 2 alle wezen op de pausen van Rome. Hij gebruikte deze identificaties in openbare debatten (waaronder met de katholieke bisschop John B. Purcell in 1837). Barton W. Stone noemde de regering van de paus de ware antichrist en de “mens der zonde”. Walter Scott (een andere vroege evangelist van de beweging) schreef dat de mens der zonde, de paus van Rome, in de christelijke kerk zou opstaan en zich boven God verheffen.

Reagans moeder Nelle was een toegewijd lid van het kerkgenootschap van de Disciples of Christ en vormde de voornaamste godsdienstige invloed in zijn jeugd. Reagan werd op elfjarige leeftijd gedoopt in de Disciples of Christ-kerk in Dixon, Illinois, en was daar als tiener actief (onder meer als zondagsschoolleraar). Hij bezocht Eureka College, dat verbonden was aan de Disciples of Christ.

“Wie in hun begrip van het woord in verwarring raken en nalaten de betekenis van de antichrist te onderscheiden, zullen zich zeker aan de zijde van de antichrist scharen. Het is voor ons nu geen tijd om ons met de wereld te vereenzelvigen.” Kress Collection, 105.

Reagan werd uitgebeeld door Clovis en tevens door het compromis van Constantijn de Grote. Reagan was ook de eerste van de laatste acht presidenten sinds de tijd van het einde in 1989. Als de eerste van de laatste acht presidenten is hij een voorafbeelding van Donald Trump, die, evenals Reagan, diepgaand in verwarring verkeert over de ware doelstellingen van het pausdom en over wie het pausdom is.

Zullen twee tezamen wandelen, tenzij zij het eens geworden zijn? Amos 3:3.

Het zesde en laatste verbondshuwelijk in Daniël hoofdstuk elf vindt plaats in de geschiedenis die begint ten tijde van het einde in 1989 en eindigt in de geschiedenis van Donald Trump.

“In de bewegingen die thans in de Verenigde Staten gaande zijn om voor de instellingen en gebruiken van de kerk de steun van de staat te verkrijgen, treden de protestanten in de voetsporen van de papisten. Ja, meer nog, zij openen de deur voor het pausdom om in protestants Amerika de suprematie te herwinnen die het in de Oude Wereld heeft verloren.” The Great Controversy, 573.

Het huwelijksverdrag van 313 en het Edict van Milaan stemmen overeen met de geschiedenis van 533, en het decreet van Justinianus in 533 zal opnieuw ten uitvoer worden gebracht door een zich christelijk noemende regering, die niet langer begrijpt dat het aanduiden van de pauselijke macht als een christelijke instelling op zijn best een contradictio in terminis is, en op zijn slechtst een fatale misleiding.

## **Kerk en Staat**

In 457 v.Chr. herstelde het derde decreet van Artaxerxes de nationale soevereiniteit, zowel wat het politieke als het religieuze gezag betrof.

En gij, Ezra, stel, naar de wijsheid van uw God, die in uw hand is, oversten en rechters aan, opdat zij al het volk dat aan gene zijde van de rivier is, richten, allen die de wetten van uw God kennen; en onderwijst hen die ze niet kennen. En ieder die de wet van uw God en de wet van de koning niet zal volbrengen, over hem moet terstond het oordeel voltrokken worden, hetzij ten dode, hetzij tot verbanning, hetzij tot verbeurdverklaring van goederen, hetzij tot gevangenschap. Ezra 7:25, 26.

Het derde decreet verleende gezag om gericht en straf uit te oefenen met betrekking tot zowel de wetten van God als de wetten van de koning. Dat decreet markeerde het begin van de drieëntwintighonderdjarige profetie, die op 22 oktober 1844 eindigde, toen Christus plotseling tot Zijn tempel kwam. Het markeerde ook het begin van een tweehonderdvijftigjarige profetie die eindigde in 207 v.Chr., in de geschiedenis tussen de veldslagen van Rafia in 217 v.Chr. en Panium in 200 v.Chr. Het herstel van zowel de burgerlijke als de godsdienstige soevereiniteit in 457 v.Chr. duidt op een tweevoudige alpha die twee omega-vervullingen vindt. Beide omega-vervullingen

vertegenwoordigen een gesloten deur; de ene voor de protestantse hoorn en de andere voor de republikeinse hoorn.

De eerste profetie van drieëntwintighonderd jaar vertegenwoordigde Gods wetten, en de profetie van tweehonderdvijftig jaar vertegenwoordigde de wetten van de koning. De twee profetieën identificeren de hoorn van het protestantisme en de hoorn van het republicanisme op het beest uit de aarde van Openbaring dertien. De Republikeinse hoorn van het beest uit de aarde wordt geplaatst in het midden van de verzen elf tot en met zestien van Daniël elf. De periode van zeventien jaar tussen Raphia en Panium wordt doorsneden door één hoorn uit de dubbele profetie van het derde decreet in 457 v.Chr. De tweevoudige profetie identificeert zowel het oordeel over het laatste verbondsvolk alsook het oordeel over de natie waarin dat verbondsvolk zijn wortels vindt.

En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en dat zij hen zullen dienen; en zij zullen hen vierhonderd jaar verdrukken. Maar ook het volk dat zij zullen dienen, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have. Genesis 15:13, 14.

In het boek Ezechiël wordt 22 oktober 1844 voorafgebeeld door 22 oktober 573 v.Chr. De ene datum markeert het begin van het onderzoekend oordeel en de andere markeert het blazen van de jubeljaarbazuin zowel aan het begin als aan het einde van het oordeelsproces. Beide data vallen samen, en beide duiden op een gesloten deur. 1844 vertegenwoordigt de sluiting van de deur van het heilige, toen Christus het Allerheiligste binnenging. 573 v.Chr. duidt op het einde van de menselijke genadetijd, wanneer de slaven van de zonde die verlost zijn hun vrijheid ontvangen, en een nieuwe aarde om daarin te wonen.

En indien hij in die jaren niet wordt gelost, dan zal hij in het jubeljaar vrij uitgaan, hij en zijn kinderen met hem. Want de kinderen Israëls zijn Mij tot dienstknechten; zij zijn Mijn dienstknechten, die Ik uit het land Egypte heb uitgeleid: Ik ben de HEERE, uw God. Leviticus 25:54, 55.

Beide 22 oktober-data vertegenwoordigen de gesloten deur van de spoedig komende zondagwet. De genadetijd die aan het adventisme werd gegeven, begon in 1844 en eindigt bij de spoedig komende zondagwet, en de genadetijd die aan de Verenigde Staten werd gegeven, eindigt eveneens bij de spoedig komende zondagwet. Beide eindpunten stemmen overeen met 22 oktober als de twee getuigen van 2.300 jaar en tweehonderdvijftig jaar.

De tweehonderdvijftig jaar die de geschiedenis tussen Raphia en Panium besluit, verdeelt de periode van de twee veldslagen in twee symbolische getallen, die tezamen hun eigen bijzondere betekenis bezitten. Tien jaar na Raphia, dat grensland betekent, en zeven jaar vóór Panium, een veldslag die op een vlakte werd geleverd en eindigde in een belegering. Tien en zeven identificeren als symbool de macht van de draak op grond van verscheidene getuigen. 207 v.Chr. plaatst Trump, het symbool van het beest uit de aarde, tussen vers elf en vijftien van Daniël elf, en bereidt profetisch voor om te spreken als een draak, zoals weergegeven door de combinatie van het getal tien en het getal zeven.

Zeventien is eveneens symbolisch, en het breidt de geschiedenis van Raphia tot Panium uit, voorbij Panium en ook vóór Raphia. Ptolemaeus IV Philopator regeerde als koning van het Ptolemeïsche Egypte van 221 v.Chr. tot 204 v.Chr., en hij versloeg Antiochus Magnus te Raphia in 217 v.Chr. Ptolemaeus begon vóór Raphia te regeren, en hij regeerde ‘zeventien’ jaar. Het getal zeventien vertegenwoordigt een historische periode die vóór Raphia begint en die zich uitstrekt voorbij de slag bij Panium en het beleg van Sidon tot aan het einde van de menselijke genadetijd, zoals voorgesteld door het jaar 330. De profetie van tweehonderdvijftig jaar voor de periode van de gemeente van Smyrna begon in 64 en eindigde bij het Edict van Milaan en het huwelijksverdrag van 313.

Constantijn de Grote vertegenwoordigt de geschiedenis van de gemeente van Pergamus, en die geschiedenis begon in 313 en eindigde in 538. De eerste ‘zeventien’ jaar na de voltooiing van de profetie van tweehonderdvijftig jaar in 313 omvatten drie wegmarkeringen. 313 was het Edict van Milaan, 321 was de eerste zondagswet en de deling van het rijk wordt gemarkeerd in 330. 330 vertegenwoordigt de uiteindelijke zondagswet die het einde van de menselijke genadetijd markeert. Het getal zeventien begint daarom vóór Raphia en eindigt ruim na de militaire veldtocht van Panium en Sidon. Vers zestien in Daniël elf vertegenwoordigt de zondagswet in de Verenigde Staten.

De profetie van Smyrna identificeert het teken van de belegering dat het eigenlijke hart vormt van Ezechiëls waarschuwingsboodschap. De wegwijzer die aan de zondagswet voorafgaat, zoals voorgesteld door de twee afbeeldingen van de verwoesting van Jeruzalem, is de belegering, maar het is ook het Edict van Milaan, dat de vorming van het beeld van het beest inleidt.

Bij het beleg zal een processie van een verbondshuwelijk plaatsvinden. Zij is een fractal van de huwelijksprocessie die met Reagan begon, zoals getypeerd door Clovis in 496, maar de uiteindelijke processie tot aan het huwelijk begint bij het beleg, in overeenstemming met Justinianus’ decreet van 533 en met het Edict van Milaan in 313. Beide wegmarkeringen gaan aan de zondagswet vooraf. 313 ging vooraf aan de eerste zondagswet van 321, en het decreet van 533 ging vooraf aan de zondagswet bij het derde Concilie van Orléans in 538. Een of andere vorm van wetgeving zal de profetische kenmerken vervullen van zowel het decreet van Justinianus als het Edict van Milaan, terwijl een of andere vorm van een symbolisch verbondshuwelijk tot stand zal worden gebracht.

Wanneer dat decreet wordt uitgevaardigd, is het te laat om zich gereed te maken, want de deur van de genadetijd is voor de protestantse hoorn gesloten, even zeker als zij gesloten werd bij het eerste Pascha in Egypte. Daarna duidt de zondagswet, het volgende waymark, niet enkel aan dat het beeld van het beest volledig is gevormd, maar ook de handhaving van het merkteken van het beest. De zondagswet markeert het einde van de genadetijd voor de Republikeinse hoorn, het aardbeest van Openbaring dertien, even zeker als Farao en zijn legermacht in de Rode Zee omkwamen na het Pascha.

De tweehonderdvijftig jaar die in 207 v.Chr. eindigt, identificeert Donald Trump, zoals voorgesteld door Antiochus Magnus die zich gereedmaakt voor de komende veldtocht die begint op de vlakte

van Panium en eindigt met het beleg van Sidon. Na de Slag bij Panium vluchtte de Ptolemeïsche bevelhebber Scopas van Aetolië met ongeveer 10.000 overlevende troepen naar de stad Sidon. Antiochus zette de achtervolging in en sloeg het 'beleg' om Sidon. De Ptolemeïsche regering in Alexandrië zond een ontzettingsmacht, maar die faalde. Met hongersnood voor ogen gaf Scopas de stad over. Antiochus stond Scopas toe te vertrekken; Scopas keerde later naar Egypte terug, waar hij uiteindelijk werd terechtgesteld op beschuldiging van verraad en verduistering. Het beleg van Sidon voltooide Antiochus' verovering van Coele-Syrië na Panium.

Zuster White noemt Uriah Smiths boek, Daniël en de Openbaring, „Gods helpende hand”. Smith duidt in zijn commentaar op de verzen veertien en vijftien van Daniël elf de tweefasige veldtocht van Antiochus aan.

“De opvoeding van de jonge koning van Egypte werd door de Romeinse Senaat toevertrouwd aan M. Emilius Lepidus, die Aristomenes, een oud en ervaren staatsman van dat hof, tot zijn voogd aanstelde. Zijn eerste daad was voorzieningen te treffen tegen de dreigende inval van de twee verbondene koningen, Filippus en Antiochus.

“Daartoe zond hij Scopas, een beroemde bevelhebber uit Aetolië, die toen in dienst van de Egyptenaren stond, naar zijn vaderland om versterkingen voor het leger bijeen te brengen. Nadat hij een leger had uitgerust, trok hij Palestina en Coele-Syrië binnen (terwijl Antiochus verwickeld was in een oorlog met Attalus in Klein-Azië), en bracht geheel Judea onder het gezag van Egypte.

„Zo werden de omstandigheden in gereedheid gebracht voor de vervulling van het vers dat voor ons ligt. Want Antiochus, die op bevel van de Romeinen van zijn oorlog met Attalus had afgezien, nam spoedig maatregelen om Palestina en Coele-Syrië op de Egyptenaren te heroveren. Scopas werd uitgezonden om hem tegenstand te bieden. Nabij de bronnen van de Jordaan ontmoetten de twee legers elkaar. [Panium] Scopas werd verslagen, tot Sidon achtervolgd en daar nauw ingesloten. Drie van de bekwaamste generaals van Egypte werden, met hun beste strijdkrachten, gezonden om het beleg op te heffen, maar zonder succes. Ten slotte werd Scopas, toen hij in de schrale en ontastbare gestalte van de hongersnood een vijand ontmoette met wie hij niet in staat was het op te nemen, gedwongen zich over te geven op de oneervolle voorwaarde dat alleen zijn leven werd gespaard; waarop hem en zijn tienduizend man werd toegestaan te vertrekken, beroofd en naakt. Hierin lag de inneming van de sterkst versterkte steden door de koning van het noorden; want Sidon was, zowel door zijn ligging als door zijn verdedigingswerken, een van de sterkste steden van die tijd. Hierin lag het falen van de krijgsmacht van het zuiden om stand te houden, en ook het falen van het volk dat de koning van het zuiden had uitgekozen; namelijk Scopas en zijn Aetolische strijdkrachten.” Daniël en de Openbaring, 257, 258.

De tweehonderdvijftig jaar die eindigen in 207 v.Chr. identificeren Donald Trump. De profetie van tweehonderdvijftig jaar die eindigt in 313 met het verdrags-huwelijk van oost en west, en het Edict van Milaan, duidt op de vorming van het beeld van het beest in de Verenigde Staten. De gemeente van Pérgamus, die in 313 begon, vertegenwoordigt de geschiedenis waarin het christendom afviel door een compromis met de religie van het heidendom, voorafgaand aan het ogenblik waarop de

pauselijke macht de troon besteeg. Pérغامus en het jaar 313 typeren het compromis dat wordt voorgesteld door de vorming van het beeld van het beest in de Verenigde Staten. Het vertegenwoordigt het compromis van het christendom en het pauselijke Rome, want de religie van het katholicisme is niets meer of minder dan heidendom vermomd als een christelijke instelling. De profetie van tweehonderdvijftig jaar die in 1776 begon en dit jaar eindigt, heeft eveneens betrekking op de Verenigde Staten. Zo behandelen alle drie profetieën van tweehonderdvijftig jaar een profetisch aspect van het aardbeest van Openbaring dertien, en alle drie eindigen zij binnen de profetische lijnen die worden voorgesteld door het getal zeventien.

De zondagswet is het moment waarop de Verenigde Staten spreken als een draak, en het spreken van een natie is het handelen van haar wetgevende en rechterlijke autoriteiten.

Het 'spreken' van de natie is het handelen van haar wetgevende en rechterlijke autoriteiten.  
The Great Controversy, 442.

Trump is noch een rechterlijke, noch een wetgevende autoriteit; daarom wordt de spoedig komende zondagswet door het Congres tot stand gebracht. Toch is elke handeling die steun verleent aan de pauselijke macht, een voorafschaduwning van de zondagswet. Het decreet van 533 en het edict van 313 markeren het begin van de periode waarin het beeld van het beest wordt gevormd. De afsluiting is de spoedig komende zondagswet, en Jezus illustreert altijd het einde aan de hand van het begin; daarom zou de handeling van Trump door middel van een uitvoerend bevel, waardoor enige „concessie” aan de antichrist van de Bijbelse profetie zou worden verleend, de alpha vertegenwoordigen van de beweging die pas eindigt bij de omega, wanneer de Verenigde Staten „zodanig afstand zullen doen van de beginselen van hun regering, dat zij een zondagswet zullen uitvaardigen.”

“Velen, zelfs onder hen die betrokken zijn bij deze beweging om de zondagsviering af te dwingen, zijn blind voor de gevolgen die uit deze handelwijze zullen voortvloeien. Zij zien niet dat zij rechtstreeks een slag toebrengen aan de godsdienstvrijheid. Er zijn velen die nooit de aanspraken van de Bijbelse sabbat en de valse grondslag waarop de zondaginstelling berust, hebben begrepen. Iedere beweging ten gunste van godsdienstige wetgeving is in werkelijkheid een daad van concessie aan het pausdom, dat gedurende zovele eeuwen onophoudelijk oorlog heeft gevoerd tegen de vrijheid van geweten. De zondagsviering dankt haar bestaan als zogenaamd christelijke instelling aan ‘de verborgenheid der ongerechtigheid’; en de handhaving ervan zal feitelijk een erkenning zijn van de beginselen die juist de hoeksteen van het rooms-katholicisme vormen. Wanneer ons land de beginselen van zijn regering zó zal verloochenen dat het een zondagswet uitvaardigt, zal het protestantisme zich in deze daad met het pausdom verbinden; het zal niets anders zijn dan leven geven aan de tirannie die reeds lange tijd begerig haar kans heeft afgewacht om opnieuw in werkend despotisme uit te breken.” Testimonies, deel 5, 711.

Elke „beweging ten gunste van religieuze wetgeving is in werkelijkheid een daad van toegeeflijkheid jegens het pausdom”, en die bewegingen vinden plaats in de aanloop naar de spoedig komende zondagswet.

„Het besluit dat de aanbidding van deze dag afdwingt, moet uitgaan over de gehele wereld. In beperkte mate is het reeds uitgegaan. Op verschillende plaatsen spreekt de burgerlijke macht met de stem van een draak, evenals de heidense koning tot de Hebreeuwse gevangenen sprak.”  
Signs of the Times, 6 mei 1897.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.